

Ο ΑΚΑΡΔΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

**2ος ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ
«ΠΑΡΑΜΥΘΙ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ
ΔΗΜΟΥ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ**

Πριν από εκατοντάδες χρόνια, στη μεσαιωνική εποχή, ζούσε ένας άμυαλος και τυραννικός άρχοντας, που τον λέγανε Αρθούρο, με την κόρη του την Ελισάβετ, μια απλή και μυαλωμένη κοπέλα. Κατοικούσαν στην Αρθουρία, σε ένα τεράστιο και πολυτελές κάστρο στην κορυφή ενός λόφου μαζί με τους υπηρέτες τους. Εκεί κοντά ζούσε κι ένας φτωχός νεαρός γεωργός, που τον λέγανε Κάρολο. Ο Κάρολος έφερνε λαχανικά στους μαγείρους του κάστρου κι όταν πρωτοείδε την Ελισάβετ, την ερωτεύτηκε παράφορα. Το ίδιο κι εκείνη. Συναντιόντουσαν κρυφά, μα δεν μπορούσαν να παντρευτούν, γιατί ο Αρθούρος δεν τους άφηνε. Πολλές φορές είχε προσπαθήσει η Ελισάβετ να πείσει τον πατέρα της, αλλά αυτός συνέχισε να αρνιόταν.

- Πατέρα, γιατί δεν μ' αφήνεις να παντρευτώ τον Κάρολο, ποιος είναι ο λόγος;
- Κόρη μου, δεν σ' αφήνω να τον παντρευτείς, γιατί αυτός είναι ένας φτωχός υπηρέτης μου!
- Και τι σημασία έχει αυτό πατέρα;
- Ε, όπως κι να το κάνουμε δεν γίνεται μια πλούσια, καλοαναθρεμμένη, ανώτερης τάξης αρχοντοπούλα να παντρευτεί έναν φτωχό, αμόρφωτο και λαϊκής καταγωγής άντρα.
- Α, δηλαδή αυτό είναι το πρόβλημά σου;
- Ναι, αυτό είναι, και τι πρόβλημα έχεις εσύ με τα προβλήματά μου; Δεν σε μεγάλωσα εγώ μη βρέξει και μη στάξει, πάνω στα πούπουλα, για να σε δώσω σ' έναν τιποτένιο που ζει σε μια καλύβα! Δεν καταλαβαίνεις πως σε θέλει μόνο και μόνο για την περιουσία σου;
- Ενώ ένας αριστοκράτης θα αφηφούσε την περιουσία μου... Νομίζεις ότι η πραγματική αγάπη είναι στα χρήματα;
- Πήγαινε αμέσως στο δωμάτιό σου, θραυστάτη, και μη μου αντιμιλήσεις ξανά!

Η Ελισάβετ πληγώθηκε, ο πατέρας της μιλούσε άσχημα και απερίσκεπτα. Έμεινε κλειδωμένη στο δωμάτιό της χωρίς να έχει κέφι ούτε για φαΐ ούτε για νερό. Μα κάτι έπρεπε να κάνει. Σκέφτηκε - σκέφτηκε και στο τέλος τής ήρθε η ιδέα. Την ίδια νύχτα κιόλας την έβαλε σε εφαρμογή. Πάει λοιπόν στο δωμάτιο του πατέρα της, παίρνει όλα τα ωραία και πλούσια ρούχα από τη ντουλάπα του και τα αντικαθιστά με βρόμικα και τρύπια. Το άλλο πρωί ο άρχοντας, μετά από το πλουσιοπάροχο πρωινό του, θέλησε να βγει να πάρει τον αέρα του. Άνοιξε τη ντουλάπα του και έφριξε από το θυμό του. Αμέσως διέταξε όλους τους υπηρέτες και όλους τους ιππότες του να ψάξουν για τα καλά του ρούχα. Έψαξαν παντού, μα δεν τα βρήκαν πουθενά.

Η μέρα ήταν ωραία και ηλιόλουστη κι ο άρχοντας δεν θέλησε να στερηθεί τον περίπατό του. Φόρεσε τα παλιόρουχα και βγήκε μόνος απ' το παλάτι. Οι άνθρωποι, που περνούσαν δίπλα του για να πάνε στις δουλειές τους, τον χαιρετούσαν καλόκαρδα και φιλικά. Μα δεν κατάλαβαν ότι ήταν ο αφέντης τους. Τριγυρνώντας άγνωστος μεταξύ αγνώστων, άκουσε τα λόγια μιας παρέας χωρικών που ήταν αγανακτισμένοι από τη βαριά φορολογία που πλήρωναν κι είχαν πέσει σε μεγάλη φτώχεια. Λίγο παρακάτω άκουσε να τον κατηγορούνε δυο γυναίκες για το πόσο άκαρδος και δύστροπος είναι και πόσο αυταρχικά φέρεται στους υπηρέτες του. Η μία μάλιστα είπε:

- Ευτυχώς που δεν ζω στο παλάτι. Εκείνη την κακομοίρα την κόρη του λυπάμαι, που είναι τόσο καλόψυχη και πονετική!
- Έχεις απόλυτο δίκιο, συμφώνησε η άλλη.

Ο άρχοντας γύρισε στο παλάτι του ξαφνιασμένος και προβληματισμένος. Καθώς σκεφτόταν και συλλογιζόταν μόνος του, καθισμένος στο θρόνο του, μπήκε μέσα η Ελισάβετ λέγοντάς του:

- Τι σκέφτεσαι πατέρα;
- Εσένα σκεφτόμουν που σε πλήγωσα, κόρη μου. Σκεφτόμουν τη συμπεριφορά των ανθρώπων στα χωράφια. Μου μίλησαν ευγενικά, παρόλο που φορούσα αυτά τα απαίσια ρούχα. Κι εγώ ο ασυνείδητος τους έχω ταραξει στους φόρους! Και τώρα σκέφτομαι ότι χρειάζομαι τόσο πολύ κοντά μου και σένα κι έναν φτωχό, αμόρφωτο, λαϊκής καταγωγής άντρα, μήπως μου δίνετε καλύτερες συμβουλές από τους υπουργούς μου.